

32002R1829

L 277/10

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

15.10.2002

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1829/2002**z dnia 14 października 2002 r.****zmieniające Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „Feta”****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych oraz nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2796/2000⁽²⁾, w szczególności jego art. 17,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, dnia 21 stycznia 1994 r. władze greckie skierowały do Komisji wniosek o rejestrację nazwy „Feta” w odniesieniu do sera.
- (2) Nazwa „Feta” została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 z dnia 12 czerwca 1996 r. w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92⁽³⁾, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 546/2002⁽⁴⁾.
- (3) Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec i Republika Francuska kolejno przedstawiły wnioski o unieważnienie tej rejestracji zgodnie z Artykułem 230 Traktatu.
- (4) W swoim orzeczeniu z dnia 16 marca 1999 r., w załączonych sprawach C-289/96, C-293/96 i C-299/96, Trybunał Sprawiedliwości orzekł częściowe unieważnienie rozporządzenia (WE) nr 1107/96 do czasu dokonania rejestracji nazwy „Feta” jako chronionej nazwy pochodzenia. Trybunał stwierdził, że Komisja „nie uwzględniła w należyty sposób wszystkich czynników, które zgodnie z art. 3 ust. 1 podstawowego rozporządzenia należy uwzględnić”, podkreślając w szczególności, że Komisja zminimalizowała znaczenie sytuacji mającej miejsce w Państwach Członkowskich.
- (5) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1070/1999 zmieniające Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96⁽⁵⁾ w związku z powyższym usunęło nazwę „Feta” z tego Załącznika i rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych.
- (6) Następnie dnia 15 października 1999 r. Komisja przesłała do wszystkich Państw Członkowskich szczegółowy kwestionariusz mający umożliwić dokonanie wyczerpującej i uaktualnionej oceny obrazu sytuacji we wszystkich Państwach Członkowskich w odniesieniu do produkcji, konsumpcji i w sposób ogólny, znajomości przez konsumenta wspólnotowego nazwy „Feta”.

- (7) W odniesieniu do produkcji sera „Feta”, Państwa Członkowskie zostały poproszone o przedstawienie opisu następujących czynników: istnienia krajowych przepisów lub ujętych w ramy prawne szczególnych praktyk; warunków rozpoczęcia produkcji, w szczególności związanych z tym celów, prywatnego lub publicznego charakteru takiej inicjatywy, rynków i profilu konsumentów, dla których ma być przeznaczona produkcja; wielkości produkcji w kolejnych latach; końcowego przeznaczenia produkcji; dokładnych oznaczeń używanych znaków towarowych.
- (8) W odniesieniu do konsumpcji sera „Feta”, Państwa Członkowskie zostały poproszone o przedstawienie opisu następujących czynników: istnienia przepisów dotyczących wprowadzenia serado obrotu, rocznej konsumpcji sera, geograficznego pochodzenia konsumowanego sera, szczególnych etykiet jakie występują na rynku.
- (9) W odniesieniu do znajomości nazwy „Feta”, Państwa Członkowskie zostały poproszone o przedstawienie opisu następujących czynników: definicji tego terminu, w szczególności w publikacjach ogólnych, takich jak słowniki lub encyklopedie; odpowiednich badań lub ankiet statystycznych bądź jakichkolwiek innych dodatkowych informacji.
- (10) Komisja i Państwo Członkowskie dokonują ogólnej syntezy uzyskanych informacji, syntezy do której Państwa Członkowskie wniosły pewne poprawki i zmiany.
- (11) Wynika z tego, że w dwunastu Państwach Członkowskich produkcji sera „Feta” nie regulują specjalne przepisy określające charakterystyki ilościowe, metody produkcji i w zależności od przypadku wyznaczonego obszar geograficzny produkcji. W Grecji, metody produkcji sera „Feta” były od 1935 r. stopniowo kodyfikowane, a wyznaczenie geograficznego obszaru produkcji, tradycyjnie opierające się na uczciwych i stałych praktykach, zostało zatwierdzone w 1988 r. Od 1963 r. Dania posiada, a Niderlandy posiadały w okresie od 1981 r. do 1998 r. ustawodawstwo dotyczące norm jakościowych, jakie muszą być przestrzegane przy produkcji sera „Feta”. Ponadto należy zaznaczyć, że nazwa „Feta” pojawia się w przepisach Wspólnoty dotyczących refundacji wywozowych do mleka i przetworów mlecznych lub scalonej nomenklatury celnej. Przepisy te dotyczą wyłącznie spraw celnych i nie mają żadnego wpływu na opinię konsumenta lub na prawa własności intelektualnej, nie mają również wpływu na nazwę przyjętą dla celów sprzedaży tego sera, która zależy wyłącznie od czynników związanych z oczekiwaniami konsumentów z poszczególnych krajów przeznaczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 324 z 21.12.2000, str. 26.⁽³⁾ Dz.U. L 148 z 21.6.1996, str. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 86 z 3.4.2002, str. 7.⁽⁵⁾ Dz.U. L 130 z 26.5.1999, str. 18.

- (12) Produkcja sera „Feta”, w rozumieniu scalonej nomenklatury celnej nie istnieje w Luksemburgu i Portugalii. Jest ona lub była statystycznie lub ekonomicznie marginalna lub sporadyczna w dziewięciu innych Państwach Członkowskich: we Włoszech, Belgii, Finlandii, Austrii, Irlandii, Szwecji, Zjednoczonym Królestwie, Niemczech i Hiszpanii.
- (13) Jednakże produkcja sera „Feta” w czterech Państwach Członkowskich jest znacząca. Grecja wytwarza ten ser od czasów antycznych, prawie wyłącznie na rynek grecki. Oficjalne statystyki, prowadzone od 1931 r., wykazują w tym roku produkcję 25 000 ton. Od tego czasu roczna produkcja wzrosła do około 115 000 ton. Ser noszący w Grecji nazwę „Feta” jest wytwarzany wyłącznie z mleka owczego lub z mieszanki mleka owczego i koziego.
- (14) Dania produkuje ten ser od lat 30, przede wszystkim na wywóz. Statystyki dostępne są dopiero od 1967 r. i wykazują, że w tym roku wyprodukowano 133 tony. W 1971 r. produkcja przekroczyła 1000 ton, później w związku z przyznaniem przez w 1975 r. Wspólnotę refundacji wywozowych do sera „Feta”, produkcja znacznie wzrosła, osiągając w 1975 r. 9868 ton i dochodząc w 1989 r. do 110 932 ton. Od 1995 r. produkcja charakteryzuje się krzywą spadkową, osiągając w 1998 r. 27 640 ton, głównie z powodu niewielkiego popytu ze strony państw trzecich i stopniowego ograniczania refundacji wywozowych do tego sera. Produkcja duńska opiera się prawie wyłącznie na wykorzystaniu mleka krowiego.
- (15) Francja rozpoczęła produkcję tego sera od 1931 r. Statystyki dostępne są dopiero od 1980 r. i wykazują, że w tym roku wyprodukowano 875 ton. W latach 1988–1998 produkcja oscylowała między 7960 ton a 19 964 ton. Przeznaczona na początku na zaspokojenie popytu zamieszkujących we Francji wspólnot armeńskiej i greckiej, obecnie średnio 77,5 % produkcji przeznaczona jest na wywóz zarówno do pozostałych Państw Członkowskich, jak i do państw trzecich. Produkcja francuska opiera się głównie na wykorzystaniu mleka owczego i w niewielkim stopniu mleka krowiego.
- (16) Niemcy produkują ten ser od 1972 r. (zarejestrowano 78 ton). W 1977 r. produkcja przekroczyła 5000 ton, w 1980 r. przekroczyła barierę 15 000 ton i w 1985 r. osiągnęła poziom 24 000 ton. Od tego czasu oscyluje ona między 19 757 a 39 201 ton. Produkcja, przeznaczona pierwotnie jedynie dla zamieszkujących Niemcy wspólnot imigrantów pochodzących z Bałkanów, kierowała się stopniowo w stronę krajów Środkowego Wschodu i Bałkanów, w szczególności z powodu przyznania refundacji wywozowych oraz w stronę pozostałych Państw Członkowskich. Produkcja duńska opiera się prawie wyłącznie na wykorzystaniu mleka krowiego.
- (17) Należy zaznaczyć, że podane statystyki zawierają dane podane przez każde z Państw Członkowskich dla swojej własnej produkcji, i powinny być traktowane jedynie jako orientacyjne, gdyż brak szczególnych ram legislacyjnych w prawie we wszystkich Państwach Członkowskich oraz bardzo ogólna definicja terminu „Feta”, która znajduje się w scalonej nomenklaturze celnej, prowadzi jedynie do przybliżonych szacunków i bardzo rozbieżnych danych statystycznych przy równoczesnej analizie przekazanych odpowiedzi. Ponadto w wielu Państwach Członkowskich trudne jest dokonanie podziału na produkcję wewnętrzną i produkcję przeznaczoną do powrotnego wywozu, co prowadzi do błędów w statystyce.
- (18) Jeśli chodzi o ustawodawstwo Państw Członkowskich dotyczące konsumpcji sera „Feta”, zasadą ogólną jest, że obowiązują jedynie przepisy wspólnotowe i krajowe dotyczące obrotu, prezentacji i oznakowania serów w ogóle. Grecja i Dania są jedynymi Państwami Członkowskimi, które mają szczególne szczegółowe przepisy w tym zakresie, podczas gdy Austria zastrzega nazwę „Feta” jedynie dla produktów greckich z zastosowaniem dwustronnej umowy grecko-austriackiej z 1971 r.
- (19) Jeśli chodzi o wielkość konsumpcji sera „Feta” we Wspólnocie, analiza odpowiedzi Państw Członkowskich pozwoliła na stwierdzenie, że z jednej strony, ogólny szacunek powstały w wyniku dodania całkowitej ilości wytwarzanego i przywożonego sera „Feta”, pomniejszonej o ilość będącą przedmiotem wywozu, okazała się w niektórych przypadkach nieodpowiednia i że nawet, w pozostałych przypadkach, dała nieprawidłowe wyniki, w przypadku gdy ze względu na niemożność uwzględnienia istniejących zapasów, wywiezionych ilości lub innych elementów prowadzących do teoretycznie ujemnej konsumpcji w niektórych Państwach Członkowskich. Z drugiej strony, ser „Feta” w rozumieniu scalonej nomenklatury celnej nie jest systematycznie wprowadzany na rynek pod tą nazwą, bądź z powodu ograniczeń natury prawnej ograniczających użycie tej nazwy do produktów spełniających pewne bardziej specyficzne wymogi, bądź z przyczyn natury handlowej uprzywilejowujących inne odrębne nazwy cenione przez konsumentów, dla których ser ten jest przeznaczony. Mimo pewnej wynikającej z tego niepewności, odpowiedzi udzielone przez Państwa Członkowskie pozwoliły na określenie, że w chwili przystąpienia Grecji do Wspólnoty około 92 % sera „Feta” konsumowanego na obszarze Wspólnoty konsumowane było w Grecji. W późniejszym okresie nastąpił stopniowy wzrost konsumpcji w pozostałych Państwach Członkowskich, a 73 % procent wspólnotowej konsumpcji sera „Feta” przypadało na obszar Grecji. Analizując roczną konsumpcję w każdym Państwie Członkowskim na osobę, stwierdzono, że w Hiszpanii, Luksemburgu, Portugalii, Włoszech i Niemczech roczna konsumpcja sera „Feta” na osobę nie przekracza 0,010 kg bądź 0,08 % konsumpcji wspólnotowej; w Irlandii, Zjednoczonym Królestwie, Austrii, Francji, Szwecji, Belgii i Finlandii roczna konsumpcja sera „Feta” na osobę waha się między 0,040 kg a 0,150 kg bądź między 0,32 % i 1,22 % konsumpcji wspólnotowej; w Niemczech roczna konsumpcja na osobę wynosi 0,290 kg bądź 2,36 % konsumpcji wspólnotowej; w Danii roczna konsumpcja wynosi 0,700 kg na osobę bądź 5,0 % konsumpcji wspólnotowej; w końcu w Grecji roczna konsumpcja wynosi 10,5 kg na osobę bądź 85,64 % konsumpcji wspólnotowej.

- (20) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Państwa Członkowskie, na serach noszących na obszarze Wspólnoty nazwę „Feta” znajduje się na etykiecie odpowiednie bezpośrednie lub pośrednie odniesienie, niezależnie od tego czy są wytwarzane w innych Państwach Członkowskich niż Grecja, do obszaru, tradycji kulturowych lub cywilizacji greckiej, w formie napisów lub rysunków wyraźny sposób kojarzących się z Grecją. Oznacza to, że specjalnie sugeruje się i poszukuje związku między nazwą „Feta” a Grecją, gdyż reputacja oryginalnego produktu stanowi część strategii sprzedaży, stwarzając w ten sposób realne ryzyko wprowadzenia konsumenta w stan niepewności. Etykiety sera „Feta” nie pochodzącego z Grecji, sprzedawanego na obszarze Wspólnoty pod taką nazwą bez bezpośredniej lub pośredniej aluzji do Grecji, stanowią mniejszość, i ser sprzedawany w ten sposób stanowi bardzo niewielki odsetek wspólnotowego sera „Feta” sprzedawanego obecnie na rynku Wspólnoty.
- (21) Z publikacji o charakterze ogólnym, takich jak słowniki lub encyklopedie lub z opracowań specjalistycznych dostarczonych przez Państwa Członkowskie wynika, że termin „Feta” nie pojawiał się w publikacjach włoskich i portugalskich. We wszystkich publikacjach w języku greckim, hiszpańskim i niderlandzkim odnosi się on wyłącznie do sera greckiego na bazie mleka owczego lub koziego. Publikacje w języku szwedzkim odnoszą się do sera greckiego na bazie mleka owczego i koziego, obecnie również wytwarzanego w innych krajach z mleka krowiego, przy czym wymienione zostały tu Dania i Szwecja. Publikacje w języku duńskim odnoszą się głównie do sera greckiego wytwarzanego z mleka owczego lub koziego, ale również mleka wytwarzanego w Danii i na Bałkanach, bez żadnego szczegółowego odniesienia geograficznego. Publikacje w języku fińskim odnoszą się wyłącznie do sera greckiego lub pochodzenia greckiego wytwarzanego z mleka owczego lub z mleka owczego i koziego, z wyjątkiem jednej publikacji nie podającej jakiegokolwiek pochodzenia geograficznego. Publikacje w języku niemieckim odnoszą się do produktu wytwarzanego w Grecji i w większości krajów południowo-wschodniej Europy oraz w krajach zamorskich. Czternaście spośród siedemnastu przekazanych publikacji w języku francuskim odnosi się do sera greckiego z mleka owczego i/lub koziego, jedna publikacja odnosi się do sera wytwarzanego w Grecji i na Bałkanach, jedna publikacja odnosi się do sera pochodzenia greckiego, którego wiele imitacji występuje w Europie, a jedna publikacja odnosi się do sera greckiego na bazie mleka owczego i koziego, który jest wytwarzany w innych krajach regionu pochodzenia i od niedawna w Europie i Ameryce Północnej z wykorzystaniem mleka krowiego. Cztery publikacje w języku angielskim odnoszą się do sera na bazie mleka owczego lub koziego, jedna publikacja odnosi się do sera pochodzącego z Grecji lub Środkowego Wschodu, tradycyjnie wytwarzanego z mleka owczego i koziego i obecnie czasami z mleka krowiego; dwie publikacje odnoszą się do sera pochodzącego z Grecji na bazie mleka owczego lub koziego, wytwarzanego w innych krajach, ogólnie jako składnika potraw greckich; jedna publikacja wspomina o istnieniu produkcji „Fety” w Nowej Zelandii, Bułgarii, Jugosławii, na Cyprze, w Danii i Grecji – kraju pochodzenia; jedna publikacja odnosi się do sera wytwarzanego w Grecji i na Bałkanach; jedna publikacja odnosi się do sera greckiego na bazie mleka owczego lub koziego, wytwarzanego w Stanach Zjednoczonych z mleka krowiego; cztery publikacje sugerują ścisły związek między serem wytwarzanym w Grecji antycznej a obecnie wytwarzanym greckim serem „Feta”. We wszystkich językach definicja sera „Feta” zmieniała się na przestrzeni czasu nie wykazując zmniejszenia korelacji i identyfikacji między Grecją a tym serem.
- (22) Wszystkie przekazane przez Państwa Członkowskie informacje zostały przekazane Komitetowi Naukowemu, zwanemu dalej „Komitetem”, który w dniu 24 kwietnia 2001 r. wydał jednogłośnie opinię w tej sprawie.
- (23) Komitet precyzuje przede wszystkim, że „(...) nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne może być uważane za wspólną nazwę produktu jedynie w przypadku gdy na danym obszarze, znaczna część zainteresowanej ludności nie uważa jej już za oznaczenie geograficzne (...); jeśli chodzi o obszar, na którym musi zostać dokonane przetworzenie, należy uwzględnić sytuację całej Wspólnoty Europejskiej, przy uwzględnieniu wspólnotowego zakresu rozporządzenia i faktu, że Wspólnota Europejska stanowi wspólny rynek. Dlatego też nie można uwzględniać wyłącznie lub głównie sytuacji w jednym Państwie Członkowskim traktowanym oddzielnie. Artykuł 3 rozporządzenia nakazuje, że należy uwzględnić sytuację mającą miejsce w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi nazwa oraz w Państwach Członkowskich konsumpcji, jak również w pozostałych Państwach Członkowskich, włącznie z właściwym prawodawstwem wspólnotowym i krajowym. (...) Jeśli chodzi o określenie zainteresowanej ludności, zależeć to będzie od rodzaju produkcji i ludności, dla której przeznaczony jest produkt. W tym wypadku produkt, jeśli chodzi o ser przeznaczony do spożycia głównie przez końcowego konsumenta (ale również przez nabywców do celów handlowych, takich jak restauracje, zakłady przemysłu spożywczego itp.), określonym celem ogół społeczeństwa. Dlatego też od ogółu społeczeństwa zależy czy dana nazwa lub oznaczenie ma utracić swoje pierwotne znaczenie geograficzne. W celu określenia odbioru ogółu społeczeństwa można odwołać się zarówno do »bezpośrednich« ustaleń takich jak wyniki sondaży opinii lub innych badań, jak też »pośrednich«, takich jak poziom produkcji i konsumpcji, typ i rodzaju stosowanego oznakowania, typ i charakter reklamy tych produktów, wzmianki w słownikach itp.”.
- (24) Jeśli chodzi o produkcję sera „Feta”, Komitet stwierdza, że produkcja w Grecji stanowi 60 % całkowitej produkcji wspólnotowej tego sera, i 90 % wspólnotowej produkcji z mleka owczego i koziego. Ser „Feta” na bazie mleka krowiego stanowi 34 % całkowitej produkcji Wspólnoty i jest w dużej części przeznaczony dla państw trzecich.

- (25) Jeśli chodzi o konsumpcję, Komitet podkreśla, że obecnie na Grecję przypada 73 % konsumpcji sera „Feta”, to jest 10,5 kg rocznie na mieszkańca, wobec 1,76 kg rocznie na mieszkańca w przypadku wszystkich innych obywateli Unii Europejskiej. W Danii i w Niemczech konsumpcja sera „Feta” jest oczywiście wyższa, ale jest jednak odpowiednio 15 i 36 razy niższa od konsumpcji w Grecji. Według Komitetu, konsumpcja sera „Feta” w stosunku do całkowitej konsumpcji sera na mieszkańca jest również znacząca: w szczególności w Grecji konsumuje się rocznie 10,5 kg sera „Feta” na mieszkańca przy rocznej konsumpcji sera 14 kg; w Danii konsumpcja roczna wynosi 0,7 kg na mieszkańca przy rocznej konsumpcji sera 15 kg; we Francji roczna konsumpcja sera „Feta” wynosi 0,13 kg na mieszkańca przy rocznej konsumpcji sera 20 kg; w Niemczech roczna konsumpcja sera „Feta” wynosi 0,29 kg na mieszkańca przy rocznej konsumpcji sera 19 kg.
- (26) Komitet odnotowuje chwilowo, że „znacząca część produkcji spoza Grecji jest przedmiotem wywozu do państw trzecich, co pozostaje bez wpływu na sytuację nazwy »Feta« na jednolitym rynku” i że „brak produkcji i konsumpcji w wielu Państwach Członkowskich nie ma wpływu na powszechny lub niepowszechny charakter nazwy.”
- (27) Jeśli chodzi o analizę właściwego prawodawstwa krajowego i wspólnotowego, Komitet stwierdził, że dwanaście Państw Członkowskich nie posiada jakichkolwiek przepisów szczególnych i stosuje wobec sera „Feta” ogólne, wspólnotowe i krajowe, przepisy dotyczące sera. Komitet stwierdza, że Grecja od 1935 r. posiada przepisy dotyczące sera „Feta”, Dania posiada takie przepisy od 1963 r., a Austria na mocy dwustronnej umowy zastrzega nazwę „Feta” jedynie dla produktów pochodzących z Grecji.
- (28) Jeśli chodzi zasady obrotu serem „Feta” we Wspólnocie, Komitet stwierdza, że proponuje się konsumentom „dwa produkty o tej samej nazwie o różnych składzie i właściwościach organoleptycznych”. Komitet podkreśla, że na etykietach sera „Feta” nie pochodzącego z Grecji znajdują się bezpośrednie lub pośrednie odniesienia do Grecji, co powoduje, że nazwa „Feta” nie jest używana jako „nazwa wspólna, bez żadnego znaczenia geograficznego, będąca synonimem białego sera owczego lub krowiego, w solance (...)”. Według Komitetu, chodzi o „produkt generalnie prezentowany jako produkt pochodzenia greckiego (...)”.
- (29) Komitet „jednogłośnie stwierdza, że nazwa »Feta« z następujących powodów nie jest nazwą o charakterze powszechnym”.
- (30) Produkcja i konsumpcja sera „Feta” jest w dużej części skoncentrowana w Republice Greckiej. Produkty wytwarzane w innych Państwach Członkowskich (Niemczech, Danii, Francji), które mogą być nazywane „Feta”, są głównie wytwarzane z mleka krowiego, z zastosowaniem odmiennej technologii i są w dużej części przedmiotem wywozu do państw trzecich. Nie można więc stwierdzić, że nazwa „Feta” jest nazwą o charakterze powszechnym, gdyż na jednolitym rynku dominuje oryginalny produkt grecki. Należy również odnotować, że w Państwach Członkowskich niebędących znaczącymi producentami i konsumentami, nazwa „Feta” nie mogła stać się nazwą powszechną, gdyż nie jest używana jako nazwa wspólna. W odbiorze konsumenta nazwa „Feta” wiąże się zawsze z greckim pochodzeniem i z tego względu nie chodzi o nazwę, która stała się wspólna a więc powszechna na obszarze Wspólnoty.
- (31) Jeśli chodzi o właściwe prawodawstwo krajowe lub wspólnotowe, Komitet Naukowy odnotowuje, że w większości Państw Członkowskich nie istnieje jakiegokolwiek szczególne ustawodawstwo lub przepisy dotyczące przedmiotowego produktu. Jedynie Grecja i Dania posiadają szczególne ustawodawstwo. Ustawodawstwo duńskie, które zezwala na wytwarzanie produktu zwanego „Danish Feta” w znacznym stopniu różni się od ustawodawstwa greckiego pod względem technicznym (wykorzystanie poddanego ultrafiltracji mleka krowiego, a nie mleka owczego i koziego, z dodatkami do 1994 r.) Ponadto Dania nie dostarczyła dowodu, że nazwa „Feta” stała się nazwą wspólną używaną wraz z nazwą kraju producenta („Danish Feta”) w chwili, gdy to Państwo Członkowskie zezwoliło na jego używanie (1963 r.) oraz nie dostarczyła również w późniejszym okresie dowodu powszechnego charakteru nazwy.
- (32) Fakt, że nazwa „Feta” jest używana we wspólnej nomenklaturze celnej lub we wspólnotowych przepisach dotyczących refundacji wywozowych nie ma żadnego wpływu na odbiór, znajomość i ochronę tej nazwy na obszarze jednolitego rynku, gdyż prawodawstwo wspólnotowe nie jest właściwe w tym zakresie.
- (33) Komisja przyjęła opinię doradczą Komitetu Naukowego. Komisja uważa, że ogólna wyczerpująca analiza wszystkich informacji o charakterze prawnym, historycznym, kulturalnym, politycznym, społecznym, ekonomicznym, naukowym i technicznym, które zostały przekazane przez Państwa Członkowskie lub zostały uzyskane w wyniku badań, które przeprowadziła lub zleciła Komisja, pozwala uznać, że nie spełnia on w szczególności żadnego z kryteriów wymaganych zgodnie z art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 dla uznania powszechnego charakteru nazwy, i że w związku z tym, nazwa „Feta” nie stała się „nazwą produktu rolnego lub środka spożywczego, który, chociaż związany jest z miejscem lub regionem gdzie ten produkt rolny lub ten artykuł spożywczy był pierwotnie wytwarzany lub sprzedawany, stała się wspólną nazwą produktu rolnego lub środka spożywczego”.
- (34) Powszechny charakter nazwy „Feta” nie został potwierdzony, a Komisja sprawdziła, zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, że wniosek władz greckich zmierzających do zarejestrowania nazwy „Feta” jako chronionej nazwy pochodzenia jest zgodny z art. 2 i 4 tego rozporządzenia.

- (35) Nazwa „Feta” jest tradycyjną niegeograficzną nazwą w rozumieniu art. 2 ust. rozporządzenia (EWG) nr 2081/92. Wymienione w tym ustępie określenia „region” i „miejsce” mogą być interpretowane tylko z punktu widzenia geomorfologicznego a nie administracyjnego, w przypadku gdy czynniki naturalne i ludzkie nierozłącznie związane z danym produktem mogą wykraczać poza granice administracyjne. Jednakże zgodnie z zastosowaniem wspomnianego ustępu obszar geograficzny nierozłącznie związany z nazwą nie może obejmować całego kraju. W przypadku nazwy „Feta”, stwierdzono, że wyodrębniony obszar geograficzny, określony w art. 2 ust. 2 lit. a) tiret drugie tego rozporządzenia obejmuje wyłącznie terytorium Grecji kontynentalnej oraz departament Lesbos. Wszystkie pozostałe wyspy i archipelagi są z niego wyłączone, gdyż nie spełniają wymogów czynników naturalnych i/lub ludzkich. Ponadto administracyjne wyodrębnienie obszaru geograficznego zostało wyjaśnione i rozwinięte, gdyż w specyfikacji produktu przedstawionej przez władze greckie podane są wymogi bezwzględne i kumulative: w szczególności, obszar pochodzenia surowca jest zasadniczo ograniczony faktem, że mleko służące do wyrobu sera „Feta” musi pochodzić od tradycyjnie hodowanych owiec i kóz lokalnych ras i których pożywienie musi być bezwzględnie oparte na roślinności występującej na obszarach wypasu wybieranych regionów.
- (36) Stwierdzono, że obszar geograficzny, który jest administracyjnie wyodrębniony oraz wymogi specyfikacji produktu w odpowiednim stopniu homogeniczne co pozwala na spełnienie wymogów art. 2 ust. 2 lit. a) i art. 4 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (EWG) nr 2081/92. Ekstensywny wypas i wypas sezonowy, będące kamieniami węgielnymi hodowli owiec i kóz, które mają dostarczać surowca do produkcji sera „Feta”, są owocem tradycji przodków pozwalającej na dostosowanie do zmian klimatu i ich oddziaływania na dostępną roślinność. Prowadzi to do rozwoju małych, bardzo wytrzymałych i odpornych ras owiec i kóz, zdolnych do przeżycia w środowisku oferującym niewiele pożywienia z punktu widzenia ilościowego, ale jakościowo posiadającym bardzo zróżnicowaną specyficzną roślinność, dającą gotowemu produktowi szczególny smak i aromat.

Oddziaływanie wzajemne między szczególnymi czynnikami naturalnymi i ludzkimi, w szczególności tradycyjna metoda produkcji bezwzględnie wymagająca odprowadzenia wody bez ciśnienia, dała serowi „Feta” duże międzynarodowe uznanie.

- (37) Przedstawiona przez władze greckie specyfikacja produktu zawiera wszystkie informacje wymagane zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, a formalna analiza tej specyfikacji produktu nie ujawniła oczywistych błędów w ocenie i należy zarejestrować nazwę „Feta” jako chronioną nazwę pochodzenia.
- (38) W związku z tym w rozporządzeniu (WE) nr 1107/96 należy wprowadzić zmiany.
- (39) Komitet, powołany zgodnie z art. 15 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego. Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, Komisja przekazała Radzie propozycję. W terminie trzech miesięcy, który jest przewidziany w art. 15 ust. 5 tego rozporządzenia Rada nie podjęła działań i w związku z tym Komisja powinna przyjąć proponowane środki,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nazwa „Φέτα” (Feta) zostaje wpisana o rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, przewidzianego z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 jako chronioną nazwę pochodzenia (AOP).
2. Do Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1107/96, w rubryce „sery” i „Grecja” części A, dodaje się nazwę „Φέτα” (Feta).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 października 2002 r.

W imieniu Komisji
Franz FISCHLER
Członek Komisji